

นิทรรศการเรื่องสั้นของชมรมวรรณศิลป์สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เพิ่งสิ้นสุดลงเมื่อต้นเดือนธันวาคมที่ผ่านมา นอกจากจะทำให้คนอ่านหนังสือกับคนเขียนหนังสือได้แลกเปลี่ยนทัศนะทางวรรณกรรมต่อกันและกัน วิเคราะห์วิจารณ์งานสร้างสรรค์อย่างจริงจัง ตกเถียงถึงปัญหาความรับผิดชอบของคนเขียนหนังสือ ตลอดจนแนวโน้มของเรื่องสั้นและอิทธิพลของงานเขียนต่างประเทศในอนาคตต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ยังช่วยให้คนเขียนหนังสือในแต่ละรูปแบบทางศิลปะและเนื้อหาทางความคิดได้เสนอจุดมุ่งหมายในการเขียนหนังสือของแต่ละคนและทำความเข้าใจกับคำว่า ‘ความรับผิดชอบ’ ในหน้าที่ซึ่งนักเขียนและนักวิจารณ์พึงมีอีกด้วย

ความนี้ยังทำให้เราสามารถมองเห็น ความขัดแย้ง ทางความคิด ระหว่าง คนเขียนหนังสือด้วยกันเองอย่างชัดเจน ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องที่น่าวิตกแต่อย่างใดเพราะ วิทยากร เขียวกุลกล่าวว่า “**นักเขียนควรจะมีความคิดเห็นขัดแย้งกันบ้างตามข้อเท็จจริง แต่ในทางส่วนตัวนักเขียนต้องไม่มีอะไรต่อกัน**” จากเหตุผลเกี่ยวกับความขัดแย้งทางความคิดของนักเขียนทำให้เราสามารถพิจารณาไปได้ในสองลักษณะ ลักษณะที่หนึ่งก็คือนักเขียนประเภทที่ไม่ยอมรับว่างานเขียนมีอิทธิพลต่อสังคมทำให้ไม่เกิดความรู้สึกว่าตนมีความรับผิดชอบต่ออยู่กับงานเขียนทุกชั้นที่ปรากฏออกมา การอธิบายเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อนักเขียนต่อสังคม” ที่ A.U.A. ครั้งหนึ่ง แมน สุบัติ ก็เป็นตัวอย่างของนักเขียนที่ปฏิเสธว่างานเขียนมีอิทธิพลต่อสังคมจึงทำให้ไม่เกิดความคิดที่ว่านักเขียนต้องมีความรับผิดชอบต่อ สำหรับงานเขียนประเภทเรื่องสั้นครั้งแรกที่กรมหลวงพิชิตปรีชากรนิพนธ์ “สนุกนิกร” ลงพิมพ์ในวชิรญาณนั้นทำให้เกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรงในหมู่สงฆ์ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เขียนได้สร้างตัวละครขึ้นมาตกเถียงกันในเรื่องการสีกหาลาพรต ซึ่งทั้งหมดนี้เราจะเห็นได้ชัดว่างานเขียนมีอิทธิพลก่อให้เกิดปฏิกิริยาได้

ดังนั้นนักเขียนจึงจำเป็นต้องมีความรับผิดชอบอยู่พอสมควร ความคิดทำนองนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งในลักษณะที่สอง ลาว คำหอม กล่าวว่า ครั้งแรกที่ตนเริ่มเขียนหนังสือไม่เคยคิดว่างานเขียนจะทำให้ตนต้องรับผิดชอบต่ออะไรในสังคมมากมายนัก เพราะเมื่อเริ่มเขียนก็มีความรู้สึกที่อยากเขียนในสิ่งที่อยากเขียนเท่านั้น ดังนั้นงานเขียนจะมีอิทธิพลมากนักยิ่งไรก็จำเป็นที่จะต้องพิจารณากันในหลายประเด็น และขึ้นอยู่กับค่านิยมเดิมของตนด้วย ลาว คำหอม ได้เห็นถึงอิสระในงานเขียนว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะถ้าหากมัดไปค้ำึงถึงความรับผิดชอบต่ออะไร ๆ มากเกินไปก็จะกลายเป็นเหมือนเราสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาทำให้งานเขียนไม่สมบูรณ์และไม่เป็นศิลปะ นอกจากนี้ ลาว คำหอม ยังได้พูดถึงนักเขียนที่เขียนกันบ่อยๆ โดยไม่ได้ย้อนกลับไปดูผลงานที่ผ่านมาว่าแต่ละเรื่องที่เขียนมานั้นมีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างกันไปบ้างนอกจาก ความซ้าซากจำเจที่เคยเขียนมาแล้วหลายครั้ง จะทำให้งานเขียนเหล่านีกลายเป็นงานฝืนไป

สำหรับวิทยากรเริ่มมองเห็นความรับผิดชอบต่อที่นักเขียนควรคำนึงถึง และรู้สึกจะเน้นในด้านนี้มาก เพราะอิทธิพลจากหนังสือเคยมีผลต่อวิทยากรมาสมัยที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีความรู้สึกอยู่เสมอว่าตนเองได้อะไรจากหนังสือมากกว่าจากมหาวิทยาลัยเสียอีก

ทัศนะของ สุชาติ สวัสดิ์ศรี จะเป็นข้อสรุปเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่องานเขียนได้ดีพอสมควร สุชาติเสนอความเห็นที่ว่า บางครั้งนักเขียนต้องทำตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง ตีปัญหาในแง่ต่าง ๆ ให้ชัดเจนไม่ใช่เขียนเพื่อรับใช้สังคม แต่เพื่อนำสังคมและนักเขียนจะอยู่ในสุญญากาศไม่ได้เพราะเขาเป็นคนของยุคสมัย ดังนั้นวรรณกรรมที่เกิดขึ้นจึงไม่อยู่ในความว่างเปล่าต้องผูกพันกับสังคมไม่ว่าทางใดก็ตามทั้งนี้ทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่างานเขียนที่รับใช้สังคมก็คืองานเขียนประเภทที่มอมเมาประชาชนหรือไม่ก็เพื่อผ่นตนไม่ติดดิน (น้ำเน่า, ยาเสพติด) ทั้งหมด ส่วนงานเขียนที่นำสังคมก็ได้แก่งานเขียนประเภทที่สื่อสารความหมายในลักษณะชี้แนะให้เห็นความเสื่อมและความล้าหลังของสังคมค่อยพัฒนา ในด้านต่าง ๆ นั้นเอง

ว่าด้วยรูปแบบของการสื่อสารความหมาย

สำหรับวงการเขียนหนังสือของนักเขียนรุ่นใหม่หากคิดตามสังเกตดูจะเห็นรูปแบบการเขียนอย่างหนึ่งซึ่งได้รับความนิยมจากคนอ่านในระดับนักเรียนนักศึกษาและอื่น ๆ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเท่านั้นงานเขียนของคนเขียนหนังสือประเภทนี้ยังไม่มีที่แพร่หลายเท่าไรนักได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ไปต่าง ๆ นานา ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานระดับของผู้รับ นักเขียนเหล่านี้มักเขียนด้วยลีลาแปลกไม่ถือเค้าโครงแต่ถือความคิด และเทคนิคในการดำเนินเรื่องเป็นสำคัญซึ่งก่อให้เกิดความลึบสนและซับซ้อนในงานเขียน โดยเฉพาะลักษณะการเขียนแบบใช้สัญลักษณ์ซึ่งเขียนอ่านกันได้เฉพาะหมู่คนในระดับเดียวกันเท่านั้น ถ้าพูดกันในทางที่จะมุ่งให้งานเขียนเป็นประโยชน์ต่อมวลชนแล้ว เราอาจพูดได้ว่าผู้เขียนไม่สามารถสื่อสารความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ชัดเจนเพียงพอ แต่ถ้าจะพูดถึงอิสระความพึงใจในการสื่อสารความหมายตามความต้องการของตนเองแล้วนักเขียนมีสิทธิที่จะทำได้ ต่อมาเมื่องานของตนปรากฏต่อสาธารณะแล้วนักเขียนก็หมกคิลิถีนันโดยสิ้นเชิง สุชาติเองก็เคยกล่าวไว้ในทำนองนี้ และ “การใช้สัญลักษณ์ความลึบซับซ้อนจะเป็นลักษณะเด่นประจำเรื่องสั้นของสุชาติ” (คาราวัด เกษทอง) เหตุการณ์เขียนของนักเขียนรุ่นใหม่ทำนองนี้เองที่ทำให้ โยธิน เพชรล่อเหลียนนำไปวิจารณ์ในสยามรัฐว่า “ความไม่มีอิสระในการที่จะเขียนหรือวิพากษ์วิจารณ์ด้านสังคมและการเมืองอันเนื่องมาจากการปฏิบัติสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นต้นมาทำให้เกิดความหวั่นเกรงไม่กล้าเขียนวิพากษ์วิจารณ์ และเสนอแนวความคิดอย่างตรงไปตรงมาได้ ต้องหาทางเลี้ยวออกในรูปของการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีผลทำให้ความคิดเหล่านั้นมิได้รับความนิยมจากประชาชนส่วนใหญ่เพราะสื่อความคิดออกไปในรูปของสัญลักษณ์นั้นเข้าใจได้ยาก จึงเป็นการเขียนอ่านกันในหมู่คนชั้นเดียวกันเท่านั้น” (“ข้อคิด นิทรรศการเรื่องสั้นต่อคนรุ่นใหม่” สยามรัฐรายวันฉบับประจำวันที 3 ธ.ค. 2514)

ทั้งหมดที่ยกมานี้ อาจไม่ใช่ความเข้าใจ ที่ถูกต้องนักในแง่ที่ว่านักเขียน ไม่สามารถที่จะวิพากษ์วิจารณ์เสนอแนวความคิดอย่างตรงไปตรงมาได้ เพราะงานเขียนที่ใช้สัญลักษณ์นั้น

เป็นเทคนิคการเขียนในรูปแบบหนึ่งซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินในการติดตามความคิด และสืบเนื่องต่อทางความคิดเมื่ออ่านจบแล้ว หรือกลับมาอ่านใหม่ก็ไม่เกิดความเบื่อหน่ายและ ได้พบอะไร ๆ เพิ่มขึ้นอีกเกือบทุกครั้งที่ย้อนกลับไปอ่านซ้ำ จริงอยู่ในข้อที่ว่าเขียนอ่านกันใน ส่วนน้อย แต่แน่นอนงานในลักษณะนี้จำเป็นต้องมีอยู่ทั้งนี้เพราะชนส่วนน้อยที่ว่ากำลังขาด แคลนหนังสือที่ดีในทัศนะของเขาอ่าน มาถึงตอนนั้นเราอาจแยกคนอ่านวรรณกรรมออกได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรกอ่านเพื่อความบันเทิงมุ่งเองความสนุกสนานในสำนวนอรรถรสเป็น สำคัญ กับอีกประการหนึ่งอ่านเพื่อติดตามความคิดของคนเขียนมุ่งในเนื้อหาเป็นสำคัญ ทั้งนี้ คนอ่านประเภทหลังนี้จึงสามารถวิเคราะห์ และแยกแยะได้อย่างเป็นระเบียบถึงคุณค่าของงาน เขียนในถ้านรูปแบบเนื้อหา ตลอดจนเทคนิคในการดำเนินเรื่องได้เป็นอย่างดี

รัตนะ ยาวประภาส เคยกล่าวถึงอุปสรรคงานเขียนของคนหนุ่มรุ่นใหม่ว่า ความ สับสนวุ่นวายการหาตัวเองไม่พบทำให้งานเขียนออกมาในรูปสับสนโดยอ้างถึงสถาบันที่สำคัญ ต่าง ๆ ที่มีในสังคมเกษตรกรรมอย่างประเทศไทยน่าจะเป็นสิ่งที่คอยยึดเหนี่ยวได้อย่างเพียงพอ ในการที่จะเลือกทางเดินของตนเอง ทั้งหมดตามที่ทัศนะของรัตนะ ยาวประภาส ที่กล่าวมา นับเป็นข้อสรุปที่ผิด เพราะงานเขียนของคนรุ่นใหม่ไม่ได้สับสนจนไม่สามารถแยกแยะอะไร ออกมาได้อย่างที่เข้าใจ งานเขียนของคนรุ่นใหม่ที่มีความเชื่อว่างานเขียนจะต้องเป็นผู้นำสังคม ไม่ใช่รับใช้สังคม เป็นงานเขียนที่มีทั้งเนื้อหาสาระ และความสะละสลวยใครจะปฏิเสธว่า “ลูกโป่งสีขาว” ของนิพนธ์จิตกรรม เป็นงานเขียนที่สื่อสารความหมายได้สะละสลวยในแง่ของ ศิลปะและวิพากษ์วิจารณ์ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ในสังคม มองความรักในแง่ของความงาม ได้อย่างซาบซึ้งเป็นเนื้อหาสาระที่สมบูรณ์ “นิยายของชาวมหาวิทยาลัย” “เพลงเถื่อนแห่ง สถาบัน” “และนี่คือมหาวิทยาลัย” ของวิทยากร เชียงกูล เป็นงานวิพากษ์วิจารณ์สถาบัน ที่แหลมโหลบางส่วนอย่างท้าวทาย “กำแพง” “อัตชีวประวัติ” “รถไฟเด็กเล่น” ของสุชาติ สวัสดิ์ศรี “ห้องสี่เหลี่ยม” ของตึก วงศ์รัฐ เป็นงานที่บันทึกความคิดของตนเองในฐานะ ที่เป็นคนรุ่นใหม่ที่เดินอยู่บนหนทางที่ขาดการยึดเหนี่ยว ความรู้สึกร่วมสมัยเป็นสำนึกนำใน

การที่ทำให้นักเขียนรุ่นใหม่มองเห็นความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ทักษะของคนรุ่นใหม่จึงเป็นทักษะส่วน ตัวที่มีต่อสภาพสังคมที่กำลังเป็นอัมพาต อย่างไรก็ตามถ้านักเขียนรุ่นใหม่ไม่ยอม พ่ายแพ้ต่ออุปสรรค ที่คอยเข้ามา หลอนหลอก อยู่จนถึงกับหัน กลับไปหา สภาพเดิมเหมือนคนรุ่นเก่าก็เชื่อแน่ว่า การแสวงหาแนวทางใหม่ อารมณ์ร่วมยุคสมัยที่นักเขียนรุ่นใหม่พากันพูดถึงอยู่เสมอ ๆ นั้นไม่ใช่การแสวงหาสรุปลักษณะอย่างไม่มีอะไรซึ่งพร้อมที่จะสูญสลายไปกับสภาพสังคมที่สับสน และสุดท้ายก็จะเกิดสภาพที่ว่า “ความว้าเหวเริ่มละลายหายไปกับน้ำเหล้าและเพื่อนฝูง” (สุรชัย จันทิมาธร; นครไพบ) นักเขียนรุ่นใหม่บางคนคงหันมองดูตัวเองและพบเห็นอะไร ๆ กันบ้างแล้ว....ก็เป็นได้

ว่าด้วยระดับของคนอ่านหนังสือ

ทุกคนต่างยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่างานเขียนเป็นศิลปะ ศิลปะย่อมหมายถึงสิ่งที่แสดงออกถึงความงาม อันมีอยู่ในธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของบุคคลในสังคม นั้นย่อมสืบเนื่องไปถึงความสำคัญในการที่เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งแสดงออกถึงวัฒนธรรมของแต่ละชาติ ทั้งหมดที่กล่าวมาก็ไม่ใช่คำนิยามที่ตายตัวแต่อย่างใด เป็นเพียงทักษะที่มองด้วยความเข้าใจอย่างง่าย ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนซับซ้อนแต่แรก ดังนั้นงานเขียนที่เป็นศิลปะปรารถนาบริสุทธิ์จึงย่อมมีคุณค่ากลม่อมเกลาจิตใจ ก่อให้เกิดความเข้าใจ, ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม แต่ทั้งนี้การ สื่อความหมายที่เรียกว่าเป็นศิลปะนั้นต้องอยู่ภายใต้สำนึกในความรับผิดชอบเป็นสำคัญส่วนหนึ่ง ศิลปะจะบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์นั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับข้อสรุปรวมของใครทั้งนั้น เพราะเป็นเรื่องของปัจเจกทัศน์ในการที่จะรับรู้ความรู้สึกเช่นนั้น เคยมีการถกเถียงกันว่าศิลปะเป็นสิ่งที่มิได้อยู่จริง คือเป็นศิลปะเพื่อชีวิตหรือศิลปะเพื่อศิลปะ ความคิดหนึ่งที่ว่าศิลปะเป็นสิ่งที่หลงได้ ไม่ใช่สิ่งที่แท้จริง ความงาม ความบริสุทธิ์ จะเกิดขึ้นได้แตกต่างกันไม่ใช่สิ่งที่คงที่เปลี่ยนแปลงไปตามพัฒนาการความคิดคำนึงของผู้รับและพื้นฐานของบุคคล ดังนั้นการวิพากษ์วิจารณ์ศิลปะประเภทใดก็ตามจึงมีความคิดแตกแยกกันออกไปอย่างมากมาย ผู้ทำงาน

ศิลปะ มีสิทธิ์อยู่กับผลงานของตนเองเพียงช่วงเวลาหนึ่ง คือระยะที่ผลิตผลงานเท่านั้น แต่เมื่อปรากฏต่อสาธารณะแล้วก็ทำหน้าที่ของนักวิจารณ์ และประชาชนที่จะวิพากษ์วิจารณ์งานศิลปะ ดังได้กล่าวมาโดยตลอดนี้ ข้อตกเถียงที่ว่าสังคมต้องการงานเขียนชนิดไหนจึงไม่สามารถให้คำตอบได้อย่างถาวร เนื่องจากคนอ่านหนังสือมีพื้นฐานความคิดความอ่าน และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไปจึงย่อมที่จะรับรู้สึกหลากหลายในงานเขียนได้ไม่เท่ากัน จึงจำเป็นที่งานเขียนจะต้องมีปรากฏอยู่ทั้งสองประเภทต่อไปอีกนานจนกว่าพื้นฐานทางการศึกษาของชนส่วนใหญ่จะไม่เหลื่อมล้ำกันมากถึงขณะนี้ จะเห็นได้ว่างานเขียนของคนรุ่นใหม่เท่าที่ปรากฏออกมาจึงเป็นที่ยอมรับภายในชนส่วนน้อย และไม่แพร่หลายเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะคนที่อ่านงานเขียนของคนรุ่นใหม่ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สามารถรับรู้สึกร่วมกับคนเขียนได้ดี แม้จะไม่โดยตลอดเสมอไปแต่ก็มีความสนุกในการติดตามความคิดและพยายามทำความเข้าใจกับนักเขียนโดยผ่านตัวหนังสือในแต่ละบรรทัด

อย่างไรก็ตามผมใคร่จะสรุปในที่นี้เลยว่า ประการแรกถ้าหากนักเขียนรุ่นใหม่มีอุดมคตินั้นคงที่จะสร้างสรรค์ผลงานเพื่อมวลชนไม่ยอมพ่ายแพ้กับอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นจนต้องหันเข้าหาหนทางเดิมที่ดูเหมือนจะตายไปแล้วทั้งที่คนเหล่านั้นรู้ตัวแล้วละก็คงเป็นที่เชื่อได้ว่า เราคงจะมีเรื่องสั้นและนวนิยายดี ๆ ที่มีคุณค่าควรแก่การอ่าน มากเพิ่มขึ้น ในอนาคต ประการที่สองก็คือการที่คนอ่าน หนังสือควรจะ เริ่มเปลี่ยน ความคิด ในการ ที่จะอ่าน หนังสือ เพื่อความบันเทิงคืออ่านเล่น ๆ มาเป็นการอ่านอย่างจริงจัง คือการอ่านอย่างพยายามจะค้นหาสาระประโยชน์จากงานเขียน เพราะถ้าพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่างานเขียนนวนิยายหรือเรื่องสั้น ไม่ได้แตกต่างไปจากตำราวิชาการเท่าไรนัก เนื่องจากต่างก็เป็นผลผลิตจากความคิด ของมนุษย์ เช่นกัน อีกทั้งงานเขียนที่ไม่ใช่ตำราวิชาการนั้นสามารถสื่อสารความหมายให้น่าอ่าน ได้มากกว่าเสียอีก ทั้งหมดเกี่ยวกับแนวโน้มของคนเขียนหนังสือในอนาคตที่กล่าวมานี้ก็จะต้องรอให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ อนุช อาภาภิรม กล่าวว่าอิทธิพลของคนเขียนงานเขียนทางตะวันตกจะค่อยหมองลงทุกขณะ พร้อมกับอิทธิพลงานเขียนจากโลกที่สามจะเข้ามาแทรกแซงแทนที่ในงานวรรณกรรมของบ้านเรา ซึ่งก็จะต้องรอดูเวลากันต่อไป นักเขียนรุ่นใหม่ที่กำลังเริ่มต้น

จำเป็นที่จะต้องพิถีพิถันอย่างมากในการที่จะสร้างสรรค์ผลงานออกมา ขอเพียงแต่อย่าเดินตามรอยเท้าของนักเขียนรุ่นเก่าที่ชอบเก็บเอาชีวิตง่าย ๆ ที่พบเห็นตามถนนมาเขียนเป็นเรื่องสั้น หรือนวนิยายหลายตอนจบนั้นเป็นงานประเภทจับฉ่าย ตลอดจนการที่คิดว่านักเขียนจะต้องมีบุคลิกพิเศษส่วนตัวแตกต่างจากคนอื่นโดยการสร้างเอกลักษณ์ เช่นกินเหล้าเมาอยู่เสมอ ๆ ฯลฯ เพื่อเป็นการสร้างลักษณะของตนให้เด่นและแตกต่างจากคนอื่น กลายเป็นคนพิเศษของสังคมไป ระวังสิ่งเหล่านี้จะฆ่าพวกคุณนักเขียนรุ่นใหม่ทั้งหลาย อย่างน้อยคำพูดของวิทยากร เชียงกูล ที่ว่า “นักเขียนก็คือคนธรรมดา ๆ ที่ไม่ได้แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ แต่อย่างใด” ก็คงจะพอเตือนไม่ให้นักเขียนหรือคนที่คิดจะเป็นหลงมกมายอยู่กับความคิดของนักเขียนรุ่นเก่าที่แสนจะไร้สาระบ้างก็เป็นได้

โรงงานอัดน้ำยาไม้

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

โรงงานอัดน้ำยาไม้ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เปิดดำเนินการรับอัด

น้ำยาไม้แปรรูปเพื่อป้องกันแมลงและเห็ดรา

รับอบไม้ ไล่ไม้ และจำหน่ายไม้ยางแปรรูปที่ทำการอัดน้ำยาแล้วในราคาย่อมเยา

ผู้ที่สนใจโปรดติดต่อสอบถามได้ที่เลขที่ ๑๒๖ ถนนทางรถไฟเก่า บางนา
(ติดกับโรงงานไม้อัดไทยพลายวู้ด) พระนคร หมายเลขโทรศัพท์ ๕๓๑๘๓๘

เวลา ๗.๓๐ น. ถึง ๑๖.๓๐ น. เว้นวันหยุดราชการ

โปรดใช้ไม้อัดน้ำยาและไม้อบแล้ว เพื่อช่วยกันรักษาและประหยัดป่าไม้ของเรา